

РЕШЕНИЕ

№ 578

гр. Пловдив, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Нестор Сп. Спасов Въззивно търговско дело
№ 20225001000629 по описа за 2022 година

Повод за образуване на настоящето дело е изходяща от В. М. В., ЕГН ***** и А. С. О., ЕГН *****, двамата от **** въззивна жалба против постановеното по т. дело № 690/ 2020 г. по описа на П.о.с. решение № 260142 от 03.06.2022 г., с което са отхвърлени предявените от В. М. В., ЕГН ***** и А. С. О., ЕГН *****, двамата от **** против З.К. „Л.И.“ АД, ЕИК *** ***, **, искове за заплащане на следните суми ведно със законната лихва върху всяка една от тях от 06.11.2015 г., представляващи обезщетение за претърпени вреди в резултат на злополука, настъпила на 06.11.2015 г., около 15:30 часа, в района между ЖП гара К. и ЖП гара Х.Д. от км *** + *** до *** – ***, при изпълнение на служебните им задължения за дружеството – изпълнител на обекта: „Ю.Т.Т.“ ЕООД, изразяващи се в обслужване на специализиран автомобил – автокран за разтоварване на бетонни канавки, при която и двамата били поразени от електрически ток при сваляне на канавките с автокран „З.***“ с рег. № ** ***** и водач - С.В.В., за което деяние същият е признат за виновен с влязла в сила присъда № 260011/13.05.2021 г., постановена по НОХД № 220/2019 г.:

- 30 000 лв. в полза на В. М. В. за претърпени от него неимуществени вреди в резултат на настъпилия инцидент,

- 100 000 лв. в полза на А. С. О., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, настъпили от същия инцидент; както и

- 505, 31 лв. в полза на А. С. О. за направени от него разходи във връзка с лечението му.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, иска се отмяната му и постановяване на друго уважащо искове.

Въззиваемата страна намира жалбата за неоснователна.

Съдът след като се запозна с акта предмет на обжалване и събраните доказателства намери за установено следното:

На 28.10.2020 г. в П.о.с. е постъпила изходяща от В. М. В., ЕГН ***** и А. С. О., ЕГН *****, двамата от **** искова молба против З.К. „Л.И.“ АД, ЕИК *** ***, гр. С..

В обстоятелствената част на същата се говори, че на 01.10.2015 г. между „У.“ ЕООД, в качеството му на възложител и „Ю.Т.Т.“ ЕООД, в качеството му на изпълнител бил сключен договор за строително - монтажни дейности в участъка на ЖП гара К. и ЖП гара Х.Д. от км. *** + *** до км. *** + ***.

На 06.11.2015 г., около 15, 30 ч. между км. 127 и км. 130, докато ищците изпълнявали служебните си задължения към дружеството изпълнител на СМР, изразяващи се в обслужване на специализиран автомобил - автокран за разтоварване на бетонни канавки настъпил инцидент, при който и двамата били поразени от електрически ток. При свалянето на канавките с автокран „З.***“, рег. № ** **** **, водачът му С.В.В. вдигнал прекалено високо стрелата на крана, която се допряла до проводниците на електропреносната мрежа „ниско напрежение“ 20 Kv, вследствие на което възникнала волтова дъга и през стрелата на крана протекъл електрически ток. В този момент ищецът А. С. О. се намирал в близост до предната гума на крана. От джантата ѝ се образувала волтова дъга. Последната пронизала долните крайници на А. и се затворила в земята. В резултат на това той изгубил съзнание. На помощ първо му се притекъл неговият чичо В. М. В., който също бил засегнат от

възпроизведената волтова дъга. В последствие се притекли и други работници, които успели да отделят двамата пострадали от автомобила и им оказали първа помощ.

Те били откарани в УМБАЛ „С.Г.“ ЕАД гр.П..

Там на А. О. били извършени редица прегледи и изследвания. Установено било наличие на термични травми от трета степен - изгаряния в областта на гърба, на ляв и десен долен крайник и на дясна кубитална област, които причинили разстройство на здравето изразяващо се в затруднение на движенията, физически болки и страдания за период по - дълъг от 30 дни. На 10.11.2015 г. била извършена оперативна интервенция с цел отстраняване на увредената кожа, а на 24.11.2015 г. била направена и кожна трансплантация с автотрансплант взет от дясно бедро. На 03.12.2015 г., А. бил изписан от лечебното заведение с указания за лечение в амбулаторни условия, прием на медикаменти и наблюдение от ОПЛ. Препоръчано му било провеждане на последваща физиотерапия и рехабилитация с цел постепенното му връщане към нормалния ритъм на живот. На 26.01.2016 г. ищецът осъществил консултация със специалист, тъй като движенията му в дясна коленна и раменна става били силно ограничени и болезнени. При извършения преглед се установило наличието на мускулна контрактура на дясна коленна става и му препоръчали провеждане на физиотерапия и лечебна физкултура.

Месеци наред ищецът изпитвал силни болки в областта на получените увреждания. След инцидента походката му станала силно затруднена, а болките и към настоящия момент - неопишимо силни. Обширните белези, огромните цикатрикси от присъдена кожа и изобщо обезобразените части на тялото повлияли изключително негативно на самочувствието му и на неговото емоционалното състояние.

Другият пострадал В. М. В. за разлика от А. О. не бил хоспитализиран след прегледа в УМБАЛ „С.Г.“ ЕАД. Няколко дни след злополуката той постъпил в М.Ц. „В.“ ЕООД поради това, че изпитвал остри болки. Там след проведени изследвания били установени редица увреждания, приложили му медикаментозно лечение и го освободили за лечение в домашни условия.

Тъй като не чувствал подобрене в здравословното си състояние, на 28.11.2015 г. В. осъществил консултация със специалист, при която били установени н.А.чни термични изгаряния.

Твърди се, че вследствие на инцидента В. получил термични травми от втора степен на дистална фаланга и става на пети пръст на десен горен крайник, горна повърхност на ляв долен крайник, дистална трета на първи пръст на десен долен крайник, задно-вътрешната повърхност на лява мишница. Били установени и контузия на гръден кош придружена с изгаряне на предна мишнична линия на ниво на 10-то ребро и контузия на ляво рамо. Всички те му причинили разстройство на здравето за период по- дълъг от 30- дни.

Твърди се, че въпреки проведеното лечение, пострадалият продължава да изпитва илни болки в областта на получените травми и изгаряния. Движенията му останали силно затруднени поради силната болка в областта на гръдния кош и левия долен горен крайник. При извършване на обичайните си и ежедневни дейности е нужна подкрепа и съдействие от близките. Всичко това го карало и го кара да се чувства потиснат, безполезен и непълноценен.

С оглед на изложеното двамата ищци считат, че получените физически и емоционални травми и съпътстващите ги болки, страдания, неудобства и затруднения в ежедневието съставляват претърпени от тях неимуществени вреди, които се намират в причинно-следствена връзка с описания инцидент и подлежат на обезщетяване.

В тази връзка е посочено, че към момента на настъпване на злополуката пострадалите нямали сключени трудови договори с дружеството „Ю.Т.Т.“ ЕООД и не били осигурени по смисъла на чл. 4, ал. 1 от КСО. Това според ищите било пречка да се квалифицира претърпяната от тях злополука като трудова с оглед чл. 55, ал. 1 от КСО.

Посочено е обаче, че за автокрана е била налице сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите при ответния застраховател. Направен е извод, че двамата ищци могат да претендират с оглед на това от него дължимото им се обезщетение за претърпените от тях вреди от инцидента.

Споменава се, че за обезщетяване на неимуществените вреди на В. М. се дължат 30 000 лв.

За обезщетяване на неимуществените вреди на А. О. следвало да се заплати сумата от 100 000 лв. По отношение на него е посочено, че е извършил и разходи във връзка с лечението си в размер на 505, 31 лв. и те

също следва да му бъдат заплатени.

На тази база е отправено искане за осъждане на ответното застрахователно дружество да им ги заплати ведно със законната лихва датата на деликта 06.11.2015 г., до окончателното им изплащане.

В отговора на исковата молба ответникът не оспорва, че към момента на събитието за автомобила – автокран „З.***“, рег. № ** **** ** е имало валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Твърди обаче, че злополуката станала причина за травмите на ищите не представлява покрит риск по същата, тъй като автокранът е използван не като транспортно средство, а като подемна машина, генератор на двигателна сила, необходима за товарене и разтоварване. Посочено е ,че в този случаи не може да се говори за използване на превозни средства по смисъла на Директива 72/166/ЕИО на Съвета от 24.04.1972 г. относно сближаване на законодателствата на държавите членки по отношение на застраховката „Гражданска отговорност“ при използване на моторни превозни средства и за прилагане на задължението за сключване на такава застраховка. В подкрепа на това застрахователят се позовава и на Решение от 28.11.2017 г. по дело С 514/16 на СЕС

Наред с това ответникът е оспорил твърдението за настъпили неимуществени вреди, обосноваващи претендираните суми, периода, през който същите са търпени, провеждане на лечение и т.н.

Изразено становище за неоснователност на исковете, а в условията на евентуалност е направено възражение за прекомерност на претендираните обезщетения като неотговарящи на критерия за справедливост залегнал в чл. 52 от ЗЗД.

По отношение на предявената претенция за законна лихва е направено възражение за изтекла погасителна давност на основание чл. 111 от ЗЗД.

В ДИМ от страна на ищите е изразено становище за неоснователност на направените с отговора защитни възражения. По подробно е взето отношение по твърдението, че инцидентът не съставлява покрит риск по сключената застраховка. За аргументиране неоснователността на същото е направено позоваване на чл. 257, ал. 1 и чл. 264, ал. 1 от КЗ (отм.). За цитираното в отговора решение на СЕС е казано, че е неотносимо към настоящия случай, тъй като не касало специализирана машина, каквато е

процесният кран.

Във връзка с възражение за изтекла погасителна давност е заявено, че претенцията за законна лихва се поддържа от 26.10.2017 г.

Отговор на ДИМ не е подаван.

Така съдът след събиране на поисканите и относими към спора доказателства е постановил решението предмет на обжалване.

В него след анализ на доказателствата и относимата към спора нормативна уредба е прието, че в момента на инцидента автокранът не е бил използван като транспортно средство, а за товарене на бетонни канавки, т.е. използвала се е подемната му двигателна сила, което водело до извод, че злополуката не съставлява покрит от полицата застрахователен риск, подлежащ на обезщетяване. В подкрепа на това е направено позоваване на разясненията, дадени в решение на СЕО от 28 ноември 2017 година, постановено по дело С-514/16 относно понятието „използване на превозни средства“ по смисъла на член 3, параграф 1 от Директивата.

Посочено е също, че от данните по делото можело да се приеме, че двамата ищци са изпълнявали трудови функции при трето за настоящото дело лице, което предполагало, че между тях е имало възникнали и трудови правоотношения. Последните пък били основание за ангажиране отговорността на работодателя по чл. 200 от КТ. Това изключвало общата гражданска отговорност по чл. 45 и сл. от ЗЗД, а именно тя се покривала от застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“

На база изложеното двата субективно съединени иска са отхвърлени.

Недоволни от решението останали ищците и подали жалбата довела до започване на настоящето производство.

В нея се говори за неправилност на решението като се оспорват изводите на ПОС за липса на застрахователно събитие, което да попада в обхвата на чл. 226 от КЗ/отм./ В подкрепа на това са цитирани текстовете на чл. 257 ал. 1 от КЗ /отм./ и чл. 264 ал.1 от КЗ /отм./. Споменава се, че в случая няма как злополуката да е причинен от автокрана като самостоятелна вещ при условие, че кранът е част от самото моторно превозно средство и за работата му като подемно съоръжение е нужно да работи двигателя на превозното

средство, който му дава тяга.

С оглед разпоредбата на чл. 269 от ГПК съдът дължи произнасяне за валидността и допустимостта на обжалваното решение служебно, а досежно правилността му с оглед посоченото в жалбата.

По повод на тази преценка ПАС намира за нужно да посочи, че едно решение е неважно (нищожно), когато не е постановено от надлежен орган или е постановено от ненадлежен състав, т.е. от лице, което няма качество на съдия или от едноличен вместо троен състав и т.н. Нищожно е и решение, което не е подписано или не е постановено в предвидената от закона писмена форма. Налице е нищожност и в случаите, когато решението е постановено от съда извън пределите на неговата компетентност, т.е. срещу лица неподчинени на правораздавателната власт на българските съдилища.

В случая нито една от тези предпоставки не е налице и за нищожност не може да се говори.

По отношение на недопустимостта е нужно да се спомене, че от съдържанието на чл. 270, ал.3 от ГПК следва извод, че такава е налице, когато е извършено произнасяне въпреки липсата на право на иск или има произнасяне по един непредявен иск. Налице е недопустимост и когато спорът е разгледан от некомпетентен съд, т.е. във всички случаи, когато е постановен съдебен акт въпреки липсата на предпоставки за разрешаване на спора по същество.

В случая за липса на право на иск в патримониума на ишците от изложената фактическа обстановка не може и да се говори. Не става реч и за произнасяне по един не предявен иск при условие, че разгледаните от първоинстанционния съд искиви претенции са с правно основание чл. 226 от КЗ/отм./ и предмет на преценка са били факти и обстоятелства от значение за искиве от този тип. Решението не е постановено и от съд, който с оглед разпоредбите на ГПК не е следвало да разглежда настоящия правен спор.

Казаното от своя страна сочи, че ПАС съобразно разпоредбите на чл. 271 от ГПК следва да реши спорът относно дължимостта на обезщетение за неимуществени вреди на основание сключения договор за застраховка по същество, като потвърди или измени изцяло или отчасти обжалваното решение.

Съдът е сезиран със субективно съединени иски с основание чл. 226, ал.1 от КЗ/отм./.

В тази законова разпоредба е казано, че увреденият, спрямо който застрахованият е отговорен има право да иска обезщетението пряко от застрахователя.

Анализът ѝ води до извод, че основателността на исковите претенции от една страна е обусловена от наличието на застрахователно правоотношение за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ между извършителя на деликта и ответното застрахователно дружество.

Пораждане на същото пък е обусловено от сключване на застрахователен договор.

Съгласно чл. 259, ал.1, т.1 от КЗ/отм./ договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е било спряно от движение.

Според чл. 257, ал. 2 от КЗ /отм./ застраховани лица са собственикът на моторното превозно средство, за което е налице валидно сключен застрахователен договор, както и всяко лице, което ползва моторното превозно средство на законно основание.

В случая от приетото по делото заверено копие от Свидетелство за регистрация, част I е видно, че към 06.11.2015 г. „У.“ ЕООД, гр. С. е бил собственик на специален автомобил, „З.***“, рег. № ** **** *. Това дружество е придобило собствеността върху този автомобил на основание сключен в предвидената от закона форма договор за продажба от 06.10.2015 г. /стр. 54 от делото на ПОС/ от лицето К.С.П.. Преди продажбата този специален автомобил е бил с рег. № ** **** *.

По делото не се спори, че към момента на инцидента за него е имало сключен в предвидената от закона форма договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ между собственика на МПС и ответния застраховател. Не се спори и че водачът на процесния автомобил е от кръга лице посочен в чл. 257, ал.2 от КЗ/отм./

наличието на договор за застраховка предполага, че основателността на иска е обусловена от това дали ищите се явяват увредени лица, спрямо

които застрахованият отговаря и дали тази отговорност е обект на процесната застраховка.

Отговорът на този въпрос може да се изведе от текста на чл. 257, ал.1 от КЗ/отм./. В него е казано, че обект на застраховане при тази застраховка е гражданската отговорност на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата. В чл. 267 от КЗ/отм./ пък от страна на застрахователя са определени границите на тази отговорност.

От съдържанието на тези текстове следва извод, че обект на застраховане е отговорността на застрахованите лице обусловена от текстовете на гражданския закон и по-точно от тези на чл. 45-54 от ЗЗД.

Според чл. 45 от ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму.

В чл. 50 от ЗЗД предвижда, че за вредите, произлезли от каквито и да са вещи, отговарят солидарно собственикът и лицето, под чийто надзор те се намират.

Според чл. 51 от ЗЗД обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Изложеното сочи, че в случаите, когато се търси отговорността на лицето причинило твърдяното увреждане фактическият състав на непозволеното увреждане обхваща наличието на противоправно деяние, вина и вредоносен резултат, който да е пряка и непосредствена последица от увреждането.

В случаите, при които се твърди увреждането да е произлязло от вещ следва да се има предвид, че отговорността е обективна, т.е. безвиновна и отговорността на собственика или надзираващия вещта възниква във всички случаи, при които увреждането е пряка или непосредствена последица от същата.

Във връзка с настоящия казус по делото на ПОС е представена влязла в сила на 12.10.2021 г. присъда № 260011, постановено по НОХД № 220/ 2019 г.

по описа на К. районен съд.

С нея С.В.В. е признат за виновен в това, че на 06.11.2015 г. поради немарливо изпълняване на правнорегламентирана дейност представляваща източник на повишена опасност- СМР в междугарието Х.Д.-К. от километър *** до километър ***, като шофьор автокарн/кранист/ в „У.“ ЕООД, гр. С. е нарушил чл. 126, т.13 от КТ и чл. 75, т. 7 от Наредбата за безопасна експлоатация технически надзор на повдигателни съоръжения и е причинил средна телесна повреда на А. С. О., като така е извършил престъпление по чл. 134, ал.1, т. 2 от НК.

Той е признат за виновен и за това, че с немарливото изпълняване на цитираната по - горе правнорегламентирана дейност и с нарушаване на чл. 126, т. 13 от КТ и чл. 75, т. 7 от Наредбата за безопасна експлоатация технически надзор на повдигателни съоръжения е изложил на опасност живота и здравето на В. М. В. и така е извършил престъпление по чл. 136, ал. 2 от НК.

Видно от мотивите на присъдата В. е имал сключен трудов договор с „У.“ ЕООД, гр. С. на длъжност „шофьор автокран“, защото притежавал свидетелство за упражняване на професия „машинист на кранове стрелкови тип до 16 т“. На процесния обект той управлявал цитираният по- горе специален автомобил.

Присъдата, за която стана реч по- горе с оглед чл. 300 от ГПК е задължителна за настоящия съд по въпросите дали е извършено деянието, неговата противоправност, както и виновността на дееца. Съответна тя като официален документ има и доказателствена сила за отразените в нея като възприети от съда факти и обстоятелства. Същата обаче не е обвързваща и следва да се преценява наред с всички останали данни събрани по настоящето дело.

В случая споменатите констатации не са оспорени от страните, както и не са представени доказателства установяващи противното.

Това води до извод, че са налице предпоставките на чл. 45 от ЗЗД за ангажиране отговорността на С.В.В. във връзка с причинени от него на двамата ищци при работата му с автокарна.

В случая обаче с исковата молба ищите твърдят, че с оглед наличието

на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за МПС „З.***“, рег. № ** **** ** отговорността на С.В.В. за причинените на ищите вреди се покрива от ответника застраховател и те могат да търсят дължимото им се обезщетение направо от него с оглед разпоредбата на чл. 226, ал.1 от КЗ /отм./.

Основателността на това твърдение съобразено с текста на чл. 357, ал.1 от КЗ /отм./ е обусловено от даване отговор на въпроса дали причинените на ищите вреди са от притежаването и/или използването на моторни превозни средства.

Според чл. 264, ал.1 , изр.1 от КЗ/отм./ за целите на задължителното застраховане по риска „Гражданска отговорност на автомобилистите“ моторно превозно средство е всяко превозно средство за движение по суша, задвижвано със собствен двигател, както и трамваите, тролейбусите и самоходната техника по Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника.

С исковата молба видно от описаното по- горе съдържание се претендира обезщетение за претърпени от ищите имуществени и неимуществени вреди следствие действия на водача на МПС марка „З.***“, рег. № ** **** **, т.е. такива от използването на МПС, а не породени от притежанието на същото.

Използването на едно МПС по смисъла на чл. 357, ал.1 от КЗ /отм./ следва да е за ТРАНСПОРТНИ нужди, т.е. като средство за транспорт/придвижване/ с оглед на факта, че то според споменатото по- горе определение е предназначено за движение и следва да е задвижвано със собствен двигател. В този смисъл е и даденото в постановеното по дело С-514/16 на СЕС тълкуване на срещашото се в Директива 72/166/ЕИО на Съвета от 24 .04. 1972 г. понятие „използване на превозно средство“. Така даденото тълкуване с оглед идентичния ѝ характер е приложимо и по отношение на Директива 2009/103/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 .09. 2009 г.

В случая от становището на страните и събраните доказателства, за които стана реч по- горе се установява, че увреждането на ищите е причинено при използването от страна на С.В.В. на специален автомобил „З.***“, рег. № ** **** **.

Безспорно е според констатациите в мотивите на споменатата присъда, че те обаче са настъпили при използването му като кран, т.е. подемно средство във връзка с товареното и разтоварването на бетонови канавки от камиони и позициониране на стрелата на крана при вдигане на бетоновата канавка до въздушен електропровод от преносната мрежа на ЕВН.

Това следва и от факта, че в самата присъда е посочено, че С.В.В. е нарушил чл. 75, т. 7 от Наредбата за безопасна експлоатация технически надзор на повдигателни съоръжения, като тази констатация е задължителна за ПАС с оглед текста на чл. 300 от ГПК поради това, че това обстоятелство, част от деянието по смисъла на чл. 134, ал.1 от НК и чл. 136, ал.2 от НК.

В чл. 75, т. 7 от Наредбата са определени изискванията към ползвателите на повдигателни съоръжения и лицата, които ги управляват, т.е. немарливото изпълнение на занятие или на друга правно регламентирана дейност е свързано с дейността му като кранист, а не с тази на водач на МПС.

Така изложеното води до извод, че процесното МПС към момента на увреждането не е било използвано за транспорт, а за повдигане на товар и по тази причина отговорността на С.В.В., респ. на собственика на същото за причинените на ищците вреди не е обект на застраховане по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

Това изключва основателността на двата субективно съединени иска.

В този смисъл е и решението на ПОС и то ще следва да се потвърди

Тук за пълнота е нужно да се спомене, че действително при трудова злополука правата на пострадалия работник за претърпените от това неимуществени вреди подлежат на уреждане по реда на чл. 200 и сл. от КТ и по отношение на тях не са приложими тези на ГРАЖДАНСКИЯ ЗАКОН, т.е. на чл. 45-54 от ЗЗД. Това от своя страна изключва и възможността тази специална трудовоправна отговорност да е обект на застраховане по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. В случая обаче това обстоятелство е без значение при липса на категоричност за това дали ищците са били в трудови правоотношения или не и при липса на доказателства, че този инцидент е признат за трудова злополука по предвидения за това ред. Наред с това следва да се има предвид и че евентуалните трудови правоотношения са със субект, който е различен от собственика на застрахованото МПС, респ. от работодателя на лицето

виновно за деликта.

Водим от това съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановеното по т. дело № 690/ 2020 г. по описа на П.о.с. решение № 260142 от 03.06.2022 г., с което са отхвърлени предявените от В. М. В., ЕГН ***** и А. С. О., ЕГН *****, двамата от **** против З.К. „Л.И.“ АД, ЕИК *** ***, ****, иски за заплащане на следните суми ведно със законната лихва върху всяка една от тях от 06.11.2015 г., представляващи обезщетение за претърпени вреди в резултат на злополука, настъпила на 06.11.2015 г., около 15:30 часа, в района между ЖП гара К. и ЖП гара Х.Д. от км *** + *** до *** – ***, при изпълнение на служебните им задължения за дружеството – изпълнител на обекта: „Ю.Т.Т.“ ЕООД, изразяващи се в обслужване на специализиран автомобил – автокран за разтоварване на бетонни канавки, при която и двамата били поразени от електрически ток при сваляне на канавките с автокран „З.***“ с рег. № ** **** ** и водач - С.В.В., за което деяние същият е признат за виновен с влязла в сила присъда № 260011/13.05.2021 г., постановена по НОХД № 220/2019 г.:

- 30 000 лв. в полза на В. М. В. за претърпени от него неимуществени вреди в резултат на настъпилия инцидент,
- 100 000 лв. в полза на А. С. О., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, настъпили от същия инцидент; както и
- 505, 31 лв. в полза на А. С. О. за направени от него разходи във връзка с лечението му.

Решението може да се обжалва в 1 месечен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____